

OLDALANKÉNT
KETTŐ FORINT

KUMOROM

Apám s anyám – miután a telepről leköltöztek a faluba – magyarokhoz illően büszkén ültek vasárnaponként a kapu előtti lócán. Figyelték a szomszédokat, hogy elleshessék tőlük a járókelőknek való köszönés csínját-bínját.

Az már két-három odaköszönés után kiderült, hogy egyrészt a kalapot azzal a kézzel kell megemelni, amelyekkel nem takarjuk az elhaladót, másrészt, hogy egészen nem szabad levenni afejről – épp csak megemelíteni –, mert ha a derektól lentebb kerül a levétel lendülete miatt, könnyen azt hihetnék, hogy koldulnak vele. Akkor pedig azonnal kiderülne, hogy honnét is jöttek ők valójában.

Egy vasárnap, hozzájuk kimenvén, megkönnyebbülten tapasztaltam, hogy ott ülnek a lócán, s jó tanítványként köszöngetnek. Láthatóan zavartam őket vasárnapi elfoglaltságukban, de azért megkérdeztem, hogy bekapcsolták-e a rádiót.

– Ó, fiam, még a hűtőszekrényt is! – válaszolta apám hangosan, hogy az éppen üdvözölt is értsen belőle: nekik már erre is telik.

– No, és hallottátok a híreket?

– Hát persze, fiam. Mi figyelemmel kísérjük a világ eseményeit.

– No, és azt is hallottátok, hogy kitört a harmadik világháború?

Erre a hírre igazán nem számítva, apám anyám vállára tette a kezét. Mélyen a szemébe nézett, mint aki hibáztatható a történetek miatt:

– No, Irény! Mit mondtam!?